

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 27. oktobra 1906.

Štev. 43.

Današnja številka obsega 6 strani.

Zapisnik

O V. poučnem zborovanju, katero je priredila Zadrúžna Zveza v Celju, registrovana zadrúga z omejeno zavezo, sporazumno s pododborom za Koroško za koroške posojilnice v sredo, dne 25. julija 1906, ob 2. uri popoldne v posojilniški dvorani gostilne pri Orlu v „Narodnem domu“ v Velikovem.

(Konec.)

K točki 2. Kako urediti kontrolo o dolžnikih?

O tej točki je poročal načelnik odbora koroške podružnice č. g. župnik Val. Weiss. On pravi: Gotovo je, da je kontrola o dolžnikih silno potrebna in važna stvar, o čemer se je gotovo prepričal že vsakdo, ki deluje ali je imel priliko sodelovati pri kaki posojilnici. Skušnje nas učijo, da je potreba urediti kontrolo o dolžnikih na nekak način tako, da ne bode trpela škoda niti ena niti druga posojilnica. Znano je namreč, da se mnogokrat pripeti, da pride prosilec iz okoliša svoje domače posojilnice iskat posojila drugam in to največ takrat, kadar je navadno zadolžen že čez glavo. In če se mu posreči dobiti dobrih porokov, navadno posojilo tudi dobi, ki ga pa morajo plačati pozneje poroki. To je silno pereča zadeva, ker nastanejo potem prepiri in sovraštva in slednjič se že vsakdo boji podpisati se komurkoli za poroka. Na Koroškem, kjer mora biti večina posojilnic, četudi so vse izključno le kmetijske posojilnice, nkrojenih tako, da zamorejo dovoljevati z ozirom na krajevne razmere tudi posojila na menice, je zemeljski delokrog teh zavodov, ki so večinoma tudi vsi že precej stari, neomejen. Kakor rečeno, se pa zato pripeti, da več posojilnic enemu in istemu dolžniku posodi, kar ima mnogokrat slabe posledice tako za dolžnike in poroke, kakor tudi za posojilnice same. Poročevalec priporoča, da bi bile vse posojilnice v prijateljskih zvezah med seboj in da bi priobčevale druga drugi svoje zadrúžnike. Dolžnikov naznanjevanje, to ne gre, ker je to uradna tajnost vsakega zavoda, ali v zadrúgu sprejete člane priobčevati, to ne bode nič napačnega, kajti da bi ena in ista oseba bila član ali celo dolžnik pri

dveh, treh, štirih in še več posojilnicah, to se ne bi smelo v nobenem slučaju pripustiti. Vsaka posojilnica pa naj vsako leto večkrat, najmanj dvakrat, pregleda po knjigah vse svoje dolžnike in poroke. Če bode to storila, se ji ne bode lahko pripetilo, da bi prišla v škodo.

Poročevalec predlaga, naj si posojilnice, ki delujejo v enem okrožju, pa tudi najbližje posojilnice sosednjih okrožij, ali mesečno ali v gotovih rokih in po medsebojnem dogovoru poročajo o sprejetih zadrúžnikih, ki so večinoma ob enem vselej tudi dolžniki.

O tej točki dnevnega reda in o poročevalčevem predlogu se je vnela živahna debata. Jako zanimivo in poučno sta o tem govorila gg. dr. Janko Brejce in dr. Fr. Rosina, ki sta navedla iz svoje prakse markantne slučaje, ko je bilo treba izterjati ali urediti za posojilnice to in ono.

G. dr. Brejce podpira predlog poročevalca in navaja praktičen slučaj, kako slabe posledice izvirajo iz slabih informacij, ter priporoča posojilnicam, naj svoje zastopnike vsakokrat natančno informirajo ter jim dajo zanesljivih podatkov v roke, s katerimi jim je mogoče uspešno zastopati koristi posojilnice. Posebno priporoča govornik tudi, naj posojilnice vedno dobivajo, in zlasti pri večjih posojilih, poročila iz zemljiških knjig.

G. dr. Fr. Rosina priporoča istotako marljivo evidenco dolžnikov. Posojilnici ne sme zadostovati, da stranka plačuje le obresti; ona se mora večkrat prepričati o odnošajih dolžnika in porokov. Če tega ni, se pripeti, da dolžnik opeša ali umrje in da v tem slučaju dedič plačuje obresti, ne da bi bila posojilnica o tem obveščena. Zgodi se pa ravno tako, da opešajo ali umro tudi poroki in da o tem ne izve posojilnica, katera potem nima za posojilo nobenega poročstva. Poroke se naj vsikdar opozarja na njihove dolžnosti in odgovornost. O stanju in premembah dolžnikov in porokov pa naj bi od slučaja do slučaja poročali zaupniki, ki se za to naprosijo od posojilnice.

G. Lapajne je mnenja, naj bi se dalo vsako posojilo običajno le na pol leta ali še na krajšo dobo, t. j. posojilnica se ne zaveže pismeno, čakati na vračilo več kakor na dobo, ki je v zadolžnici navedena. Ustno naj se pač da stranki upanje, da se bode čakalo na povračilo dalje časa, ako bode stranka obresti redno plačevala in pa dobro gospodarila. Zaostalih obresti se ne sme

trpeti, in da dolžniki ne pozabijo na svoje obveznosti in posojilnice, priporoča razpošiljanje opominov in za pregledno evidenco dolžnikov posebno škadenco ali dospetnik.

G. Fr. Reš, načelnik velikovške posojilnice, je za to, da bi imele posojilnice po pravilih omejen delokrog, da ne bi posegla ena v delokrog druge.

Ravnatelj g. Fr. Jošt poudarja k temu, da bi bilo to jako umestno in bi kazalo spremeniti pravila vseh posojilnic tako, da bi se naslonile na takozvani Raiffeisenov princip. On goji to željo že davno in jo skuša polagoma tudi uveljaviti. Vendar se v tem oziru in zaradi razmer, kakoršne vladajo baš na Koroškem, ni smeti prenačliti, na drugi strani pa tudi ni mogoče vezati rok onim posojilnicam, ki imajo svoj sedež v mestih ali večih tržnih krajih in ki v malem obsegu poslujejo nekako kot domače centrale. Brez dvombe pa je, da se more osnovati na Koroškem še več posojilnic v onih krajih, kjer jih še ni in kjer so potrebne ter so dani pogoji za uspešen razvoj ter da morejo biti vse te posojilnice izključno le Raiffeisenovke. V tem zmislu bode deloval na Koroškem tudi naprej.

G. Lapajne se tudi zavzema za to, naj bi postale koroške posojilnice Raiffeisenovke, čemur pa je ugovarjal referent iz razloga, da imajo potem preveč vezane roke in ne morejo ničesar dovoljevati v dobre namene.

Dobre nasvete so dali gledé te točke še g. Alb. Novak iz Sinčevasi, č. g. Dolinar iz Dobrlevasi in g. Jan. Šervicelj, načelnik podraveljske posojilnice. Slednji priporoča podvojeno previdnost in natančnost zlasti v obmejnih krajih in pa onim posojilnicam, katerim so narodni nasprotniki kot konkurencu postavili nemškutarske zavode.

Predsednik g. Vošnjak omenja, da so tudi na Štajarskem že davno o tem razmotrivali, kako urediti kontrolo o dolžnikih, in se je tam nasvetovalo, naj bi se priobčeval vsako leto na koncu računskega zaključka imenik vseh zadrúžnikov. Ta nasvet pa se ni mogel obistiniti in zaradi tega pozdravlja predsednik novo idejo ter predlog poročevalca č. g. župnika Weissa in priporoča, da se isti sprejme s pristavkom, da določijo okrožja odbor koroške podružnice in priredi sporazumno z načelstvom „Zveze“ za to eventualno potrebne uzorce oziroma tiskovine.

Podlistek.

Dezentér.

(Vaška slika iz preteklih časov. — Vitoj Feodor Jelenc.)

Še nikdar ni vaški črednik Matija tako hitro prignal svoje črede s paše. Ni se še dobro zvečerilo, ko je že Matijeva čreda glasno zvonila po vasi, ko je njegov rog zategnjeno odmeval naokoli. Ljudje so hiteli iz hiš po svojo živino in izpraševali Matija, kaj je tako zgodaj prignal, a on ni samega razburjenja mogel govoriti, temveč priganjal je samo, da naj hitro vzemo živino. Ljudje so se čudili kaj je Matiji, zmajevali z glavami in odhajali.

Matija je na to letel do lepe, zidane hiše sredi vasi; tekkel je skozi vežo in hrupoma odprl velika vegasta vrata ter planil v prostorno izbo.

Družina, ki je sedela ravno pri večerji, je vstala in gledala, kaj pomeni nenadni Matijev prihod, ta pa je hitel h gospodarju in zakričal:

„Ujeli ga bomo, oče rihtar!“

Štar, postaven mož, stare korenine, odloži žlico od ust in počasi reče:

„Kaj?“

„Ujeli ga bomo, oče rihtar! Danes sem ga videl na planini. Prmejzelen, da ga bomo!“

„Koga vendar?“

„I no, Šimnovega Janeza, dezenterja!“

Očetu rihtarju so se odprla usta do ušes:

„Aa! Aa!“

Matija pa je pripovedoval:

„Danes popoldne sem ležal na planini za skalo in po malo dremal. Kar na enkrat čujem, kako po stezi prihajata dva fanta. Ravno pod skalo se ustavita. Spoznal sem Šimnovega Janeza in pa onegavega, no, onegavega Peternelovega Mihca. Potuhnil sem se, da bi kaj slišal.“

Rihtar ga prekinde:

„Zakaj ga pa nisi zgrabil?“

Matija pogleda očeta in reče:

„Prmejzelen, saj bi ga tudi vi ne zgrabili; vem, da bi me prijel in skotolal po planini nizdol, da si ne bi do sodnega dne mogel poiskati svojih kosti. Mislim si: Poslušaj, Matija, bogve kaj boš izvedel! Čujte, oče rihtar, kaj sem izvedel. Janez je naročil Mihcu, da naj poišče Trpinovo Marico in naj ji pove, da naj ga čaka o polnoči pri oknu. V znamenje da prihaja, bo dvakrat zavriskal. Na to je odšel Janez v goro, Mihec pa v vas. Komaj sta se mi izgubila izpred oči, zgonil sem živino skupaj in jo pripeljal domov, samo da vam povem! Prmejzelen, oče rihtar, danes ga bomo pa ujeli. Kaj ne!“

Oče rihtar se je zadovoljno zasmeljal in odgovoril:

„Bomo ga, bomo! Vem, da si lačen, pa malo zajemi, prav dobra godlja je. Mica, prinesi no Matiji žlico!“

Matiji se je vse zasmelalo, ko je prisedel k mizi in začel jesti. Hitel je nositi v usta, da so se tudi drugi morali podvizati, da bi kaj ujeli v skledi.

Ko so pojedli, se je razšla vsa družina, samo rihtar in Matija sta še ostala v izbi.

Rihtar je stopil v čum nato, prinesel prašno steklenico, postavil jo na mizo, natočil mala kozarčka in rekel:

„Na, Matija; ta, ki si jo danes izvedel, je vredna, da jo pošteno zaliješ.“

Matija je pokusil in cmakaje govoril:

„Oče rihtar, na tej slivovki pa gotovo mačka sedi. Ta se pa pije! Ampak, oče rihtar, to me pa veseli, da ga bomo ujeli, tega dezenterja.“

„Le pij, Matija! Ko bo noč, pojdeš pa po beriča in pa še po par mož, da bomo šli na dezenterja!“

Matija si ni dal dosti ukazovati, da naj pije. Kozarec za kozarcem je izginjal v njegovo grlo; oče rihtar je bil redkokedaj tako dobre volje in darežljivega srca, da bi tako postregel Matiji.

„Prmejzelen, oče rihtar, to je na sramoto vsej naši srenji, da se Janez tako boji nositi belo suktnjo! Saj smo tudi mi cesarja služili, pa Ple-montezarjem na drugi svet pomagali; to je pa grdo, da je ušel Janez v gore, da mu ni treba na Laško. Prmejzelen, če bi bil mlad, jaz bi šel še enkrat, pa prav rad na vojsko!“

Oče rihtar je oblastno pritrdjeval čredniku:

„Pa zame je to slabo, da ne moremo ujeti Janeza! Kaj si bodo gospodje mislili, ko vidijo, da ne morem dobiti tega potepuha. Ko je prišel oni dan, da ga primemo, ga je zmanjkalo, in ni duha ne sluha ni bilo po njem. To me pa veseli, Matija, da si tako lepo izvedel zanj! Danes ga pa bomo!“

„Oče rihtar, berič je v nedeljo po jutranji maši bobnal in razglasil, da daste vi onemu, ki

Naročujte edini koroški slovenski list »Mir«!

Nato je bil soglasno sprejet predlog poročevalca s pristavkom predsednika.

K točki 3. O enakomernem uradovanju in poslovanju.

O enakomernem uradovanju in poslovanju govori č. g. Josip Dobrovc, tajnik velikovške posojilnice. Ozira se posebno na slovensko uradovanje in utemeljuje zahtevo po istem tako-le:

Slovensko uradovanje pri posojilnicah je a) važno radi javnega življenja, ker s tem podpiramo slovenski živelj, narodnost in slovenske uradnike-domačine in se obranimo nam sovražnih nemško-nacionalnih uradnikov. Ne samo pomagati rodnemu bratu v gmotnih zadevah, temveč tudi reševati narodnostno vprašanje, je namen slovenskih posojilnic in zadrug. b) Slovensko uradovanje je tudi naravnost potrebno. To zahteva enotnost v poslovanju. Hranilnice in posojilnice so za slovensko ljudstvo, ki se poslužuje slovenskega jezika. Potreba takega uradovanja sledi tudi iz tega, da je več posojilniških odbornikov, ki niso popolnoma zmožni nemškega jezika, in se s tem zabranijo razne nepravilne. c) Kako to doseči, ker se c. kr. uradi trdovratno branijo dopošiljati slovenske dopise in tiskovine? Nasvetuje sledeče: 1. odločno zahtevanje slovenskih dopisov in tiskovin, 2. dosledno zavračanje nemških dopisov na dotično ministrstvo s prošnjo, da se preskrbi prestava.

Tako pa morajo delati vse zadruge z največjo odločnostjo in doslednostjo. Le s složnim postopanjem bomo kaj dosegli!

Končno predlaga sledeče:

a) Odboru koroške podružnice se naroči, da izdela navodilo, kako treba postopati v posameznih slučajih, ako bi oblastniji ne ustrezale zahtevam glede slovenskega uradovanja, ter pošlje to navodilo vsem koroškim slovenskim posojilnicam.

b) Današnji zborovalci sklenejo imenom vseh koroških slovenskih posojilnic naslednjo resolucijo:

„Podpisane slovenske zadruge (hranilnice in posojilnice in druge) uvidijo vsled večletne dosežane prakse nujno potrebo slovenskega uradovanja med seboj in s c. kr. uradi iz sledečih razlogov:

1. zahteva to enotno poslovanje in uradovanje;

2. so podpisane zadruge slovenski zavodi, namenjeni za slovensko, na Koroškem zakonito priznano ljudstvo;

3. marsikateri ud načelstva (zadruhar) ni nemškega jezika toliko zmožen, da bi mogel umeti nemške uradne spise v popolnem obsegu in so radi tega mogoče razne nepravilne.

Zato sklenejo podpisane zadruge enoglasno, odslej naprej, sklicujoč se na § 19. drž. tem. zakona z dne 21. decembra 1867, št. 142, ki velja tudi za slovenski del Koroške, dosledno zahtevati od vseh v njih okrožje spadajočih c. kr. uradov edino le slovenske dopise, slovenske ali vsaj dvojezične in da bodo vse drugojezične dopise in tiskovine dosledno zavračale oziroma se pritoževale na višje oblasti.

Podpisane zadruge zahtevajo in tirjajo, da se bodo c. kr. uradi na slovenskem Koroškem ozirali na ta enoglasni sklep in izkazali oziraje

se na zgoraj navedeni še vedno veljavni zakon svojo pravičnost tudi v narodnem oziru, ker bi si sicer sami napravljali nepotrebno delo in bi se vsled pritoževanja na višje c. kr. oblasti in zavračevanja uradovanje neljubo zavlačevalo, kar bi gotovo ne ostalo brez posledic za zadruge, kakor še posebno za c. kr. urade.

Podpisane zadruge ne tirjajo nobenih prednosti, ampak samo po postavi jim zajamčeno pravico.

Resolucija se podpiše od vseh slovenskih zadrug ter se pošlje ista vsem pristojnim c. kr. političnim, sodnim in drugim uradom ter tudi c. kr. ministrstvu.“

c) Kot pravni zastopnik v narodnih vprašanjih se izvoli g. dr. Janko Brejc, odvetnik v Celovcu.

Glede ureditve odškodnine za taka dela postopa načelstvo zadrugne „Zveze“ v Celju sporazumno z imenovanim pravnim zastopnikom in odborom koroške podružnice.

Tudi k tej točki se je razvila obširna debata, v katero so posegli različni govorniki.

G. dr. Brejc pozdravi predloge poročevalca z veseljem ter navaja, kako se je moral on v nekaterih slučajih boriti za pravo posojilnic, ko so jim hoteli uradi vsiliti nemške dopise, ko niso hoteli sprejemati od njih slovenskih vlog in jih slovensko reševati in vknjižiti. Predlog pozdravlja še zaradi tega z veseljem, ker razne inštanice le njemu očitajo, kakor bi le on sam hrepenel po slovenskem uradovanju, dočim se baje slovensko ljudstvo na Koroškem ne briga za slovensčino. Poslušalci so strmeli, ko je pripovedoval, kako so razne koroške gosposke šikanirale, prezirale in negirale slovenski jezik in vloge, spisane v slovenskem jeziku, in kako je naposled vendarle z velikim trudom dosegel, da se je vsaj v mali meri spoštovala ravnopravnost slovenskega jezika. Govornik priporoča, da vse zadruge takoj s početka pišejo slovensko, ker je sicer nemogoče, da se n. pr. vrši proces v slovenskem jeziku, ako je prvi dokument (menica, dolžno pismo itd.), na katerega se tožba opira, izdelan v nemškem jeziku ali na golici z nemškim besedilom.

Č. g. Dobrovc priporoča pravilno pisavo krajevnih, rodbinskih in krstnih imen in opozarja nato, da imajo nekatere posojilnice v pravih registriranih poleg slovenske tudi nemško firmo, kar se naj odpravi tako, da bodo slovenske zadruge imele tudi edino le slovenske firme.

Č. g. župnik Weiss opozarja na pravilno vpisovanje v hranilne knjižice in nekatere druge nedostatkne, ki se navadno pripetijo pri posojilnicah ter prosi „Zvezo“, naj bi njeni revizorji tudi z naprej zahtevali vedno in povsod najstrožji red in natančnost v vsakem oziru.

G. Jošt priporoča knjigovodstvo, kakor je urejeno isto do sedaj, in naj posojilnice ne spreminjajo glede istega samolastno ničesar, ker je enotnost potrebna in ker je revizija precej olajšana, ako najdejo revizorji povsod enako knjigovodstvo in enake obrazce. Vendar nikakor ne zabranjujejo onim posojilnicam, ki imajo od nekdanje že vpeljan razdeljen dnevnik, da se ne bi istega posluževale, dasi se razdelniki bolj priporočajo, zlasti za večje posojilnice; sicer se pa pri točnem

vpisovanju in vestnem delovanju lahko doseže pravilno postopanje pri vsakem knjigovodstvu.

Nato se vrši glasovanje o vseh treh predlogih poročevalca č. g. Dobrovca, ki so bili enoglasno in z odobravanjem sprejeti.

K točki 4. Konstituiranje pododbora oz. podružničnega odbora.

Na predlog č. g. župnika Weissa so bili v podružnični odbor izvoljeni s vzklikom: Načelnik in tajnik č. g. Josip Dobrovc, kanonik v Velikovecu, kot udje pa gg. Val. Goričnik, župan v Glinjah, Franc Kogelnik, posestnik v Podklancu pri Spodnjem Dravogradu, Jurij Rudolf, načelnik posojilnice v Šmihelu in Matija Wutti, posestnik na Ločilu. Odbor pa je izvolil pozneje še gg. Leopolda Pristou, župana v Prevaljah, in Janeza Šervicelj, načelnika posojilnice v Podravljah.

Kot stalni delegat in zastopnik „Zadružne zveze“ pri sejah odbora podružnice se je izvolil zvezni ravnatelj g. Franjo Jošt, kot pravni zastopnik pa glasom predloga č. g. Dobrovca g. dr. Janko Brejc.

Vsi izvoljeni so volitev sprejeli.

Podružničnemu odboru se naroči, da izdela sporazumno z načelstvom „Zveze“ pravilnik za podružnično delovanje.

K točki 5. Slučajnosti.

Pri tej točki so se izrazile različne želje glede enotnosti zaradi različnih obrestnih mer, ki jih bodo naši vrli posojilničarji, kakor tudi „Zadružna zveza“ imela v bodoče primerno vpoštevati.

Č. g. Dobrovc še enkrat opozarja na sklep, ki se je storil vsled predloga poročevalca g. Fr. Jošta, da posojilnice ne pozabijo, da bodo pri prihodnjih občinih zborih mislile pri razdeljevanju čistega dobička na narodni sklad, glede česar bodo dobile ob primernem času od odbora podružnice itak še tozadevne opomine.

Ker se potem nihče več ne oglasi k besedi, se zahvali predsednik g. Miha Vošnjak zborovalcem za veliko udeležbo, poročevalcem pa za njihov trud in vsem za dobre nauke ter zaključi zborovanje, ki je trajalo skoro tri ure, s klicem: Bog živi načelnike, odbornike in vse zadružnike slovenskih posojilnic!

Slednjič spregovori še č. g. kanonik Dobrovc rekoč: Gotovo je naša dolžnost, da se najpristrčneje zahvalimo načelstvu „Zadružne zveze“ v Celju, ki je zopet blagovolilo uvaževati naše želje ter nam je sklicalo in priredilo današnje velevažno poučno zborovanje. Slišali smo silno mnogo zanimivega in marsikaj dobrega se zopet na novo naučili. Vsi pa, ki smo se udeležili tega pomembnega zborovanja, sklenimo sedaj, da ponese te zlate nauke domov ter da se bomo vedno in povsod tudi ravnali po istih in po danes storjenih sklepih.

„Zadružni zvezi“ v Celju in njenemu načelstvu torej ponovno prisrčno zahvala hvaležnih Korošcev; Bog jim plačaj trud, Bog jih poživi!

S tem je bilo zborovanje končano.

Mihael Vošnjak l. r., Franjo Jošt l. r.,
predsednik, zapisnikar.

Dr. Janko Brejc l. r. Josip Dobrovc l. r.

dobi Janeza, 20 srebrnih cvančarg; oče, ali jih bom dobil jaz?“

Rihtar udari po mizi.

„Matija, kar sem rekel, sem rekel! Še danes zvečer, ko bo Janez naš, ti odštejem denar. Veš kaj! Zdaj pa pojdi po beriča, potem pa se stopi po Pergarjevega Toneta, Liparjevega očeta in Brezarjevega očeta. Naj pridejo vsi k meni, da se domenimo.“

Matija popije še en kozarček slivovke in odide.

Oče rihtar pa gre parkrat oblastno gorindol po izbi, nato stopi v vežo in zavpije:

„France!“

Črez nekaj časa stopi v vežo hlapec France in zaspano vpraša:

„Kaj pa bo, oče?“

„Ali si že nastlal živini?“

„Oja! Že, oče, že!“

„Poslušaj, kaj ti bom zdajle povedal! Odpelji svinje iz svinjaka v kravji hlev, potem pa z Mico zmečita steljo ven in malo pomijta. Na pod pa vrzita nato par otepov slame!“

France je debelo gledal rihtarja, ko mu je ukazoval. Ni mogel razumeti, kaj naj to pomeni, da naj zvečer izkida iz svinjaka. Rihtar je videl, da ga France ne razume, zato reče:

„No, ali si me razumel?“

Hlapec zmaje z glavo in pravi:

„Sem; ampak, oče, kaj naj vendar to pomeni?“

Rihtar ponosno odvrne:

„Danes po noči pripeljemo restanta, ki bo do jutraj zaprt v našem svinjaku. Torej le naredi, kar sem rekel!“

Nato odide rihtar zopet v izbo, sname s stene staro zarjavelo puško in jo na vse strani natanko pregleda; črez nekaj časa jo postavi v kot in zamrmra:

„Nabasana je!“

Škoro na to stopi v izbo berič, postavi se vojaško pred rihtarja, salutira in reče:

„Alston, oče rihtar, po mene so poslal, jaz sem tu!“

„Že prav, Anže! Ali pa veš, zakaj sem poslal po tebe?“

„Nak! Oče rihtar!“

„Na dezenterja gremo.“

„Aa!“

„Matija mi je povedal, da pride danes v vas!“

Nato pove rihtar beriču vse, kar mu je povedal Matija. Berič ga pa posluša z odprtimi ustmi in reče:

„Alston, to bo šlo pa tako-le! Mi se postavimo okoli okna na vrtu. Ko pride Janez, bom jaz zaupil: „Holt“, vi pa planete in ga zgrabite. Kaj ne, oče rihtar, tako-le bo. Potem ga zvezemo, jaz potegnem svojo sabljo in mi marširamo v vas!“

„Tako bo, tako, Anže! Če nam bo pa ušel, ga pa jaz ustrelim!“

„Prav imate, oče! Zakaj se pa boji cesarja služiti!“

Oče rihtar gre iz sobe po vrvi.

Berič se ozre naokoli in zagleda na mizi steklenico s slivovko. Takoj jo ima v roki in že je glogotala žlahtna kapljica po njegovem raskavem grlu. Ko pa začuje, da se vrača rihtar, da si opravi okoli pasu, ki je na njem visela stara sablja.

Oče rihtar stopi v sobo z dolgo vrvjo, položi jo na klop, berič pa je med tem vlekel iz nožnic svojo sabljo, ki nikakor ni mogla ven.

Vlekel je in vlekel, a ni šlo.

„Hentajte vendar, kaj se je zataknilo, da ne gre ven!“

Oče rihtar dostavi:

„Zarjavela je v nožnici, zarjavela!“

Užaljeno odvrne berič:

„Kaj bo zarjavela, ko jo vsak tretji mesec čistim! Alston ne gre, pa ne gre!“

„Čak! Bom še jaz poskusil.“

Tudi oče rihtar je vlekel na vse pretege, a na noben način ni šlo.

„Oče rihtar, vi se naslonite na zid in primite za nožnico, jaz pa primem za ročaj, pa bova vlekla, ni šmenta da ne bi šlo!“

In res naredita tako. Dolgo se je napenjal Anže, pot mu je lil raz čelo, a sablja je bila še vedno v nožnici.

Še enkrat se napne Anže, potegne z vso močjo — tedaj nekaj zaškrtne — in Anže se zvali kakor je dolg in širok z golo sabljo v roki po izbi...

„Alston, pa je zunaj!“

Vrata se odpro in v izbo stopijo kmetje in Matija. Vsi se na glas zasmejejo, ko vidijo Anžeta na tleh, in Matija reče:

„O Anže, ali se že z dezenterjem tepeš? Ali ga imaš?“

Berič Anže se počasi dvigne in mogočno reče:

„Ampak jaz ga bom ujel.“

Kmetje so posedli okoli mize in rihtar je pred nje postavil hlebec kruha in hruševne vode.

Koroške novice.

Odbor družbe sv. Mohorja naznanja, da je izmed razpisanih nagrad za dve povesti določil prvo nagrado v znesku 3000 kron povesti pod geslom „Življenje je boj“, spisal g. Engelbert Gangl, učitelj v Idriji, drugo nagrado v znesku 1500 kron povesti „Novo življenje“, spisal g. dr. Fr. Detela, ravnatelj v p. v Novem mestu.

Rodoljubnim Mohorjanom! Jesen je v naravi, a svež pomladanski zrak preveva naš narodni življ. Slovenskemu ljudstvu tako močno priljubljene Mohorjeve knjige, ki so se pretekle dni začele razpošiljati, nam bodo prijetno krajšale dolge večere. S podvojenim veseljem pa jih bomo prelistavali, ako storimo prej dobro delo svojemu narodu, iz katerega smo izšli, ter pri prejemu knjig darujemo svoj „obolus“ (vsak kakih 10 vinarjev) v narodne namene. Zato ponavljamo svoj lanski poziv, da naj koroški in štajerski Mohorjani poklonijo svoj dar narodni šoli v Št. Jakobu v Rožu, ostali pa družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Naši zanamci nam bodo za to hvaležni!

Proti slovensčini na pošti. Celovski občinski zastop je v svoji seji dne 23. t. m. z vso ogorčenostjo protestiral proti „nameravanemu poslovenjenju koroških poštних uradov in izdavanju dvojezičnih poštних tiskovin.“ Kaj je bilo povod temu? Neki „alter Klagenfurter“ je poslal po par nakaznic v poštni urad v kolodvorski ulici v Celovcu in je dobil — dvojezične. Na pošti se mu je baje reklo, da imajo zato dvojezične tiskovine, ker jih zahteva g. dr. Ehrlich. „Freie Stimmen“ so seveda takoj zrojile, češ, da poštna uprava misli, da je Celovec dvojezičen, ali pa da ga hoče storiti dvojezičnega, ker to zahtevajo nekateri „windische Hetzpfaffen“. In sedaj pa še občinski zastop. Uboga poštna uprava, kaj bo sedaj! — No, naj se le potolažijo mestni očetje in z njimi vred vsi tisti, ki mislijo, da ni Slovencev v Celovcu, da bo poštna uprava imela vedno več opraviti z nami. Po državnem zakonu imamo pravico zahtevati dvojezične tiskovine in jih bomo tudi vedno zahtevali, pa naj se potem nemški kričaci jeze razpočijo ali pa ne. Zato pozivljamo najodločnejše vse celovške pa tudi vnanje Slovence, da naj brezobzirno zahtevajo na vseh poštah dvojezične tiskovine. Ako jih ne dobijo, naj se takoj pritožijo naravnost na trgovinsko ministrstvo. V prvi vrsti pa naj se pazi nato, da bodo poštne uradi dajali dvojezična potrdila (recepise). Za vse to velja določba, da morajo poštne uradi, ne da bi odpošiljatelj šele zahteval, izdajati za priporočena pisma in druge pošiljatve, za katere se dobi potrdilo, izdati dvojezična potrdila, ako je naslov slovenski. Zahtevajte torej najodločnejše svoje pravice. To bo najboljši odgovor na take sklepe celovškega vsenemškega in občinskega sveta, kakor je zgornji.

O groza! Nekaj strašnega se je moralo zgoditi v Beljaku, da vsenemški listi kar besne, da bljujejo ogenj in žveplo. Da le ne bi bilo kake revolucije! Marsikdo se bo tako vprašal in prijel se bo za glavo, ko bo izvedel, da ves ta krik in vik velja ravnateljstvu državnih že-

leznic v Beljaku, ki se hoče iznebiti nekega uradnika, ki mu je s svojo strastno vsenemško gonjo že zdavnaj presedal. Oni adjunkt Rössler, ki ga ni manjkalo na nobenem vsenemškem zborovanju, ki je govoril povsod, kjer se je šlo za najbrezobzirnejši boj proti vsemu, kar je koroškim Slovincem svetega, ta vsenemški priganjač je predstavljen iz Beljaka v Waidhofen. Dolgo časa smo že čakali, kdaj bo minilo potrpljenje železniško ravnateljstvo, in sedaj se je vendar enkrat zgodilo, kar bi se bilo moralo že zdavnaj. Omenimo naj le, kako hitro je šlo s premeščanjem slovenskih uradnikov od beljaškega ravnateljstva. Kar pometli so jih iz Beljaka in to edino zato, ker so bili Slovinci, ker so se tudi čutili Slovence, dočim je vsenemec Rössler lahko uganjal svojo politiko, ne da bi mu kdo kaj rekel vsled tega. Vsenemški listi sedaj groze ravnateljstvu državnih železnic, da Rössler ne bo šel iz Beljaka: „ako ni za adjunkta Rösslerja prostora v Beljaku, bo pa prostora za politika in pisatelja Rösslerja“. No, škode pač ne bodo napravili železnici, ako ji Rösslerja odvzamejo, ki se bo pač stokrat premislil, predno bo zamenjal službo s pokojnino s politiko in pisateljevanjem. Državnozborski mandati se ne dajo kar tako sklatiti s prvega kostanja, in ravno Beljak mu je lahko zgled, kako se godi „politikom in pisateljem“ — spomni naj se le nekega urednika. Rössler bo pač v Waidhofenu izpolnjeval tovarne liste in pri tem mislil na polne politične lonce v Beljaku, k čemur mu prav radi želimo najboljši tek.

„Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu“ zvišuje obrestno mero od vlog na knjižico in tekoči račun od 4% na 4½%, začeni s 1. novembrom t. l., ter je obrestuje od dne vloge. Rentni davek plača banka sama.

Za velikovsko šolo so darovali: Posojilnica v Spod. Dravogradu 50 K. Čč. gg. duhovni sobratje velikovške dekanije, zbrani na pastoralni konferenci dne 12. julija t. l. v Velikovcu, 22 kron 60 vin. Boštijan Cikulnik p. d. Čarnik na Holmcu je daroval namesto venca na grob svoje sestre Neže Cikulnik p. d. Špajsarjeve v Šmartinu 10 kron. Matija Pranjek v Dobrlivasi 5 kron. Ivan Dragasnik, provizor v Tinjah, 5 kron. Čč. gg. duhovni dobrlovaške dekanije dne 9. avg. t. l. na pastoralni konferenci v Dobrlivasi zbranih 22 kron. — Prof. Fr. Božidar Štifter v Kalugi na Ruskem 3 krone. Neimenovan rodoljub iz celovške okolice 5 kron. Č. g. Fr. Neubauer v Mirni na Dolenjskem nam je poslal 14 kron s temi-le vrsticami:

Za družbo sv. Metoda in Cirila vesela družba krone je vložila, ko sestro odpeljali smo Pavlinu in dali jo za ženo Koracinu.

Iz Roža. (Posledice karavanškega predora) se že kažejo. Naši kranjski sosede že prav pridno prihajajo k nam, posebno ob nedeljah. Seveda je to pravi „kamen smutje“ za naše ljube nemčurje, ki po celovških nemških listih vpijejo na vse grlo, kaka krivica se jim godi, ker kranjski Slovinci ne marajo polniti nemških žepov. To je prva krivica, druga pa je, da se Kranjci kažejo odločne Slovence in se celo „predrznejo“ — slovensko govoriti in

peti. Sicer dobro vemo, da bi se naši nemčurji vse drugače upali pokazati ob takih prilikah iz svojih brlogov, ali slovenska odločnost, in če bi bilo potreba, tudi krepka slovenska pest, bi jim korenito pokazala pot nazaj. Zato pa lajajo potem po nemških listih, kakor pes, če mu stopiš na rep. Saj vemo, kako so svoj čas s koli, kropom, kamenjem in peskom napadali Slovence, ali to jih je že minilo, kjer jih pa še ni, jih bo prav kmalu. Kajti tudi Slovenec je prišel do prepričanja, da je sicer potrpežljivost lepa čednost, da pa je vendar preveč, kar je preveč. Sicer vemo tudi, da prav hitro ne bo še šlo z odpravo vse gnilobe, ali to nas ne sme strašiti. Zato pa tudi glejmo, da bomo vedno in vselej z vso odločnostjo branili svojo narodno posest, da potegnemo za seboj še one mlačneže, kateri so dosedaj od daleč gledali naš boj. Naše brate onstran Karavank pa opozarjamo, da naj prihajajo k nam dan za dnevom v večjem številu, posebno ob nedeljah bi moral biti naš Rož preplavljen od kranjskih izletnikov, večjih družb, ki bi posebno s petjem pokazale, da so slovenske. Obenem pa jih pozivljamo, da naj se strogo ogibajo nemčurjskih gostilnic itd., kajti s tem zadenejo naše nasprotnike najbolj v živo, z druge strani pa podpirajo naše pristaše. Ako bi bilo treba, podaja uredništvo „Mira“ prav rado tozadevne podatke.

Popravek. V zadnjem „Miru“ je nekdo poročal, da je baje Košičev Pepček v Svetinvasi prodal svoje posestvo. Nato smo sprejeli „popravek“, katerega bi sicer ne priobčili, ker nikakor ne odgovarja postavnim zahtevam, ali priobčujemo ga, ker hočemo svojim bralcem privočiti nekoliko nedolžnega veselja. „Popravek“ se glasi: „Na podlagi § 19 tisk. zak. zahtevam prejemek sledečega popravka članka „Svetnavas“, dne 20. t. m. št. 42. Mira: 1. Ni res, da se pri nas govori, da je prodal Krasnik, p. d. Košivec Pepček svojo posestvo, ampak res je, da od tega ni marinja. 2. Res je dalje, da se moje ime piše Krassnigg, ne Krasnik, in da se pri mene ne zove p. d. Košičev Pepček, ampak »Stefanhof«. J. Krassnigg. Popravek ni celoten, ker manjka še sledeče, kar je popravljalec pozabil popraviti: „Ni res, da bomo mi Svetinjčani kaj počeli, ampak res je, da mi Svetinjčani ne bomo nič počeli; ni res, da je to resnica, ampak res je, da to ni resnica. Ni res, da smo mislili, ampak res je, da nismo nič mislili, ker sploh nič ne mislimo in si prepovedujemo, da bi kdo o nas to mislil; ni res, da nemčurstva stari stebri nekoliko trdnejše stojijo, ampak res je, da niso stari, da ne stojijo nekoliko trdnejše, ker so jih Slovinci že zdavnaj podrlji; ni res, da bi bilo brez zamere, ampak res je, da bi zelo zamerili, če bi se kdo brigal zato; ni res, da si želimo srečno pot, ampak res je, da si je ne želimo. Končno ni res, da bi bilo res, kar je res, ampak res je, da je res, kar ni res in ni bilo res in ne bo res“.

Izpod Strmca. Dne 16. oktobra je nastal ogenj v Konatičah pod Strmcem in je upepelil Kandolfovo hišo in skedenj. Sreča je bila, da ni bilo vetra in da je popred malo dež pršil, ker drugače bi lahko postala cela vas žrtev plamena in to tembolj gotovo, ker je pogorela hiša sredi vasi. Občna hvala gre okoličanom, osobito pa Srejanem in Vinarjanom, ki so bili v par minutah na mestu ter so napeli vse moči, da se je ogenj omejil. Prišla je tudi požarna bramba iz Domačal in pozneje tudi iz Vrbe. Hvala jim. Sicer pa nista imeli posebnega opravka, ker je bil ogenj že lokaliziran. Zažgal je menda 5 letni otrok. Ker je bil prizadeti zavarovan le za nizko svoto in je škoda in potreba velika, se priporoča sosedom in okoličanom v pomoč in podporo.

Iz beljaške okolice. (Na naslov finančne ravnateljstva v Celovcu.) Slovenski razprodajalci tobaka iz občin Vernberg, Bekštanj in Marija na Zili stavimo nujno vprašanje: Ali je slavni finančni direkciji v Celovcu znano, da ima c. kr. glavna zaloga tobaka v Beljaku na najbolj vidnem kraju nad blagajno, kateri se ni mogoče izogniti, obešen za Slovence skrajno žaleč napis „Südmarkzünderverschleiss“. Ali je slavna direkcija volje, da se tako izzivanje takoj odpravi? Slovenski razprodajalci tobaka.

Marija na Zili. Tukaj je umrla vrla in blaga slovenska žena Amalija Popotnik, p. d. Gašparjeva mati. N. p. v m.!

Žabnice. († Simon Incko.) Kakor smo že zadnjič na kratko poročali, umrl je v četrtek, dne 18. t. m., v Žabnicah bivši naš župnik in dekan preč. g. Simon Incko. Po svojem umirovljenju lanskega leta se je gosp. dekan naselil v svoji lastni hiši pri nas, kar je gotovo znamenje, da so se mu Žabnice zelo priljubile. Bil je že dolgo časa bolehen, a sedaj mu je, ob začetku zime, pretrgala smrt nit življenja. Pokojnik je bil rojen na Vranjci v šentjanški župniji v Rožu 10. oktobra 1840. Leta 1864 je bil posvečen v mašnika. Dolga leta je upravljal žab-

Jedli in pili so ter se tako krepili za težki posel, ki jih čaka. Veliko besedo je imel Anže, ki je vse vedel, kako se lovi take ljudi in povedal načrt, ki se morajo vsi po njem ravnati. Ura je bila poldvanajstih. Oče rihtar obesi puško čez ramo, Anže pripaše svojo sabljo, eden izmed kmetov pa vrže na hrbet vrv.

Tiho in oprezno so stopali lovci po vasi. Trpinova hiša je bila zunaj vasi, a naokoli je bil vrt. Sem so se splazili, in ko je Matija povedal, kje spi Marica, so se razstavili. Oče rihtar se je skrtil za debelo hruško blizu vrat, da bi streljal, ako bi drugim ušel, Anže je stopil za skladovnico ohleškov, drugi so pa stopili bolj daleč od okna in polegali v visoko travo.

Izza razjedenih vrhov Grintovca je posijala luna in razsvetljevala s svojimi bledeimi žarki ravnino. Tiho in mirno je bilo daleč naokoli. Lovci so natezali svoja ušesa, a slišali niso ničesar. Ura na vaškem zvoniku je odbila polnoči. Doli na vasi je nekdo dvakrat glasno zavriskal, da je daleč odmevalo naokoli — Janez je prihajal.

Po stezi je šel mlad fant, ki se je pazno oziral. Na vsakih deset korakov je postal in prisluškoval, a nikjer ni bilo nič sumljivega. Šel je naravnost na vrt in se bližal oknu. Še enkrat je postal, pogledal na vse strani, potem pa potrkal na okno in nalahno zaklical:

„Marica, Marica!“

Počasi in varno se je odprlo okence in prikazalo se je mlado lepo dekle, ki je veselo vzkliknilo:

„Janez, ali si ti?“

„Jaz sem, jaz, Marica!“

A v tem hipu je zaklical za skladovnico berič: „Holt!“

Toda bil je neroden, s komolcem je podrl skladovnico, ki se je zamajala in z velikim hruščem padla na Anžeta.

Janez je porabil to priliko in zbežal po vrtu. Drugi so planili za njim in Matija ga je zagrabil za suknjič, ali Janez je spustil ogrnjen suknjič, pahnil črednika, da je padel, in bežal naprej... Med tem se je berič Anže skobacal iz ohleškov in zakričal:

„Oče rihtar, streljajte!“

Nejevoljno odvrne rihtar:

„Se neče izprožiti.“

„Samo pritisnite.“

„Saj pritiskam.“

Tedaj pa se zablisne in strel zadoni v temno noč. Veselo praša Anže:

„Ali ste ga?“

A predno je mogel odgovoriti rihtar, začul se je od daleč vesel smeh in glasen vrisk!

In žalostno je rekel Anže:

„Alston, ušel nam je!“

Lovci so se brzo napotili vsak proti svojemu domu, ker niso hoteli, da jih vidijo ljudje in da se jim posmehujejo.

Počasi je šepal za njimi črednik Matija, ogledoval uplenjeni suknjič in zadovoljno mrmral:

„Prustoh sem pa le dobil, pa še skoro nov je.“

Š planine pa je odmevalo veselo vriskanje Šimnovega Janeza.

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

niško župnijo in trbiško dekanijo. S posebnim navdušenjem je skrbel za slavno romarsko cerkev na sv. Višarjah, ki pripada župniji v Žabnicah. Pogreb pokojnika se je vršil v ponedeljek, dne 22. t. m., v Žabnicah. Bil je naravnost veličasten. Obilna udeležba od vseh strani je pokazala, kako priljubljen in spoštovan je bil ta uzorni rodoljub povsod. Duhovnikov se je udeležilo pogreba 27. Sprevod je vodil mil. g. prošt Gregor Einspieler, nagrobni govor pa je govoril trbiški dekan preč. g. Val. Kraut, ki je z jedrnat besedo proslavljal rajnikove vrline. Pokojnik je bil vzor duhovnika in rodoljuba. Vestno je izpolnoval svoje duhovniške dolžnosti, bil je pravi oče svojim župljanom; v narodnem oziru pa je bil odločen, zvest, požrtvovalen sin svojega naroda, ki je imel vedno odprte roke, kadar je bilo treba gmotno podpirati narodno delo. Zato smo prepričani, da je bilo popolnoma v zmislu umrlega, ki je bil sam toliko darežljiv za narodne namene, da so pri pogrebu navzoči duhovniki namesto venca na krsto zložili 52 K za narodno šolo v Št. Jakobu. Tako sedaj počiva vrli mož med onimi, katerim je bil sam vodnik, in pričakuje med svojci vstajenja in večne nagrade. Mir in pokoj njegovi duši in slava njegovemu spominu!

Podljubelj. Na splošno željo je naše kršč. soc. delavsko društvo to mesečno zborovanje priredilo v prostorih župnišča v Brodeh. Dan je bil lep, zato pa se je tudi nabralo vse polno radovednega občinstva, ki je z napeto pozornostjo poslušalo zares krasno petje društvenega zbora. Tamburaši so bili žalibog ta dan zadržani. Zborovanje otvori g. podpredsednik Čemer in da besedo g. Arnušu. V priprostitih in lahko razumljivih besedah razpravlja nato gosp. konzulent o cerkvenih zaslugah za človeštvo. V svojem govoru nas je skušal prepričati, da se cerkvi in duhovščini dela nemajhna krivica, ako se ji kratkomalo odreka vsaka zasluga, in da ima ravno cerkev in krščanstvo največjo zaslug, če danes Evropa po svoji omiki in civilizaciji nadkriljuje vse druge dele sveta. Po govoru se je še malo popelo, popilo, pokramljalo in nasmejalo, potem pa smo veselo, kakor smo prišli, zopet koračili domov.

Medgorje. (Smrt.) Danes, dne 22. t. m., smo pokopali Štefanovega očeta. Zbolel je pred kratkim na vnetju pljuč. Dosegel je starost 64½ leta. Bil je blag mož, udan sv. cerkvi in zvest svojemu slovenskemu rodu. Bil je prej več let občinski odbornik in naročnik „Mira“. Zapustil je ženo in osem neoskrbljenih otrok. Pogreb je bil veličasten in cerkveni pevci so zapeli na grobu. N. v. m. p.!

Velikovec. Prihodnjo nedeljo, dne 28. t. m., ustanovili bodo pri nas nemški hajlovci in socialni demokrati, pri katerih je vera zasebna stvar, v gostilni pri Lasniku protiversko društvo „Svobodna šola“. Kaj hoče to društvo, to ste Slovenci že slišali na zadnjem političnem shodu v velikovškem „Narodnem domu“. Kdo bo imel škodo?

Velikovec. Ustanovni občni zbor „Slov. kat. izobraževalnega društva „Lipa“ za Velikovec in okolico“ se je izvršil zadnjo nedeljo dne 21. oktobra nad vse izborna. Sklicatelj, kanonik J. Dobrovc, otvori zborovanje in pozdravi vse došle, zlasti odposlanca bratskih društev v Vovbrah, Škocijanu in Celovcu, pove namen društva in razloži glavne točke od vlade potrjenih pravil. Nato se je izvolil izmed že pristopivših članov na predlog č. g. Rotterja, kanonika v Št. Štefanu, sledeči odbor: č. g. Treiber Fr., župnik v Št. Rupertu, in Dobrovc J., kanonik; I. Jak, zas. urad.; Čarf Jurij, kolar v Velikovcu; Oraš Luka, posestnik na Jezernici; Lučovnik Jakob, najemnik v Velikovcu in Karpf Peter, krojaški mojster v Velikovcu; kot računski pregledovalca sta bila izvoljena Čemer Šimon, dekan v Velikovcu, in Novak Albin, trgovec v Sinčivasi. Ko se je določila tudi članarina mesečnih 20 vin., je dal predsednik J. Dobrovc besedo g. A. Ekarju iz Celovca, ki je v svojem lepem govoru povdarjal potrebo izobraževalnih društev, posebno za nas koroške Slovence. Česar ne dosežemo v šolah, to si moramo pridobiti v društvu, katero je zasnovano na najširši podlagi, in v katerem se lahko govori o vseh mogočih vprašanjih. Zanimivemu govoru so poslušalci večkrat pritrjevali. Za tem se je vršilo vpisovanje novih udov; pristopilo je vseh skupaj 50, med temi 7 ustanovnikov. Na novo ustanovljeno društvo so pozdravljali in mu želeli uspeha č. g.: V. Poljanec, župnik v Št. Juriju; R. Rotter v imenu vovberskega, P. Vunček v imenu škocijanskega izobraževalnega, Ravnik v imenu celovškega društva in „Bisernice“; Reš Fr. je prinesel pozdrave iz Pliberka, češ, kakor je lipov cvet dober za razne bolezni, tako naj tudi danes vsajena „Lipa“ rodi cvetje, s katerim se naj ozdravi nevarna bolezen med Slovenci, namreč nemškutarija. Gosp. Ekar

priporoča vzajemnost med mladimi bratskimi društvami in g. Gril iz Vovber vabi na shod v Djekšah, ki se bo vršil prihodnjo nedeljo. Ko so se še stavili razni predlogi, se je to za slovenski živelj v Velikovcu in okolici, velevažno zborovanje zaključilo s trikratnim živio-klicem na cesarja. Pripomniti še moramo, da je ravno v trenutku, ko je bil izvoljen odbor, torej društvo ustanovljeno, nekdo v stranski sobi zavpil „haj!“, kar je g. govornik (Ekar) takoj porabil, češ, društvo, kateremu celo nasprotniki želijo dobro, bo gotovo prospevalo. Po slavnostnem govoru se je oglašil tudi neki nasprotnik k besedi (Janez Matevž), ki je priporočal prijateljsko ljubezen med Slovenci in Nemci. Dobro sta ga zavrnila gg. Ekar in predsednik Dobrovc, prvi s znano basnijo o volku in ovci, drugi s tem, da smo duhovniki v prvi vrsti poklicani, braniti pravico; g. J. Matevž naj tako ljubezen posebno Nemcem priporoča. J. Matevž, kakor tudi še neki pijanec, kojega se je pa poslalo srkat sveži zrak, sta bila na vsak način poslana, da bi delala zgago. Za zabavo in razveseljevanje so skrbeli izvrstni tamburaši iz Celovca, ki so igrali tako izborna, da smo se jim zares čudili. Pristrčna jim zahvala! Da smo dali radi velikega veselja nad novoustanovljenim društvom duška tudi v pesmih, je samo ob sebi umljivo. Tako se je vsadila prepotrebna slovenska „Lipa“, in le skrb odbora in udov bo, da bo poglala močne korenine, krepko deblo in razširila svoje veje, da se bomo v njeni sencu velikovški in okoliški Slovenci počutili prav dobro. Prihodnje mesečno zborovanje se je določilo na dan 11. novembra, s katerim bomo združili tudi Martinov večer.

Velikovec. Od katoliške vere je odpadel Ferdinand Sammer, pisarniški pomočnik pri okrajnem sodišču, in pristopil h protestantizmu. Take, ki v pijanosti pobijajo okna, le naj imajo protestanti!

Velikovec. Kakor poročamo na drugem mestu, hočejo ustanoviti Velikovčani jutri dne 28. t. m. društvo „Svobodna šola“ (Freie Schule). Zborovanje bo v gostilni pri Lasniku, ker Sibic, kjer je bilo zadnjič enako zborovanje, ni dal več prostorov. Tako je prav! Danes so nabiti v Velikovcu plakati, na katerih beremo, da bosta govorila znana heilovca, cesarski kraljevi gimnazijski profesor dr. Angerer, ki je skozi dolga leta v katoliškem zavodu v „Marijanišču“ v Celovcu užival dobrote iz katoliških rok, in socialdemokratski bog Riese. Cesarska kraljeva oblast, kaj rečeš k rogoviljenju prof. Angererja? Kaj pa je bilo nekdanj, ko je č. g. Jan. Hutter, veroučni profesor na celovski realki, na nekem slovenskem shodu malo besedic spregovoril? Cesarska kraljeva oblast, ali se boš tudi sedaj ganila? Če pa ne storiš svoje dolžnosti, bomo pa zarogovili Slovenci in katoličani. Slovenci, društvo, katero hočejo ustanoviti od Slovencev živeči Velikovčani, ima namen odpraviti iz naših šol krščanski nauk, katoliško molitev, spovedovanje, šolsko božjo službo, udeležitev šolarjev pri procesijah. Za danes naj to zadostuje. Kdor se hoče o resnici tega prepričati, naj pride k shodu v nedeljo dne 28. oktobra k Lasniku ob drugi uri popoldne. Tu se bodele prepričali, da nemškutarji nimajo nobene vere. Cesarski kraljevi profesor doktor Angerer, ali vam je zadnja velikovška blamaža še premala? Ali ste se zadnjič „teh črnih“ tako zbal, da vzamete sedaj s sabo „Velikana“ (= Riese)? Bo pa že prišel tudi kak David.

Št. Vid v Podjuni. Tužno so zapeli naši zvonovi, ko so po širni naši župniji zanesli žalostno vest, da je umrl častljiv starček 86 let, Janez Svatoň, oče našega velečastitega gosp. župnika Jožefa Svatoña. — Bil je rajni blag oče svojim otrokom, skrben gospodar in jednat značaj. Njegovo rodoljubno srce je gorelo iskrene ljubezni za svojo domovino, lepo češko zemljo. A ljubil je tudi naš slovenski narod, med katerim je preživel zadnjih osem let. Naša slovenska zemlja bo tudi hranila njegove pozemeljske ostanke. — Kako spoštovanje je rajni oče užival med nami, je pokazal veličastni pogreb dne 18. t. m., kterege se je udeležilo veliko število župljanov in sedem duhovnikov, med njimi mil. gg. prošta iz Dobrlevasi in Tinj. — Na grobu je mil. g. prošt dobrleški slikal rajnega kot dobrega kristjana in vnetega rodoljuba, Čeha z dušo in telesom, kterege si moramo vzeti za vzgled tudi mi Slovenci. Pevci pa so zapeli ganljivo nagrobno žalostinko. Vč. g. župnika Svatoña, kakor tudi vse ostale žalujoče pa naj tolaži naše iskreno sočutje.

Črneče pri Spod. Dravogradu. (Prenovljenje in blagoslovljenje cerkve.) Razširilo se je letos naše pokopališče za 60 kvadratnih sežnje. Popravila se je farna cerkev, naredil se okoli nje zračni prekop, posušilo se mokro zidovje z asfaltom (zemeljska smola) cerkev se je jako okusno slikala, dobila nov cementni tlak,

pokrila z opeko, od zunaj prebelila in streha na zvoniku pobarvala. Postavila se je mrtvašnica, položil nov tlak v župnišču in se zidovje na enak način kakor pri cerkvi posušilo. Mizarska dela pri novih vratih in cerkvenih stoli je izvršil jako mojstersko g. Lesjak iz Spod. Dravograda. Vse delo skupaj stane 8000 K. Nekateri Črnečani so si bili v veliki skrbi, da bi se vsled sušenja cerkve in župnišča ne začelo tudi pri njih sušiti. Velikodušni gospod patron v Št. Pavlu in dobrotniki so to preprečili. V nedeljo, dne 14. oktobra, je blagoslavljal mil. g. prošt Izop ob asistenci č. g. Jurišiča, dekana iz Vuzenice, in šest drugih duhovnikov na najslavesnejši način pokopališče in cerkev, ko je bil poprej ljudstvo z le njemu lastno poljudno besedo nagovoril. Ljudstva se je zbralo, da bi bile zanj skoraj Črneče pretresne — glasovi so se čuli, da slične lepe slovesnosti sedanji rod ne pomni. Ker je bil pred štirimi leti prenovljen tudi oltar, služi svojem namenu in nam je v ponos. Živimo v okraju pripravnem za reforme in gojimo še eno željo — željo po reformiranju in sicer nameravamo se reformirati prihodnjo spomlad. Delo za to izročimo mojstrom iz Št. Andraža.

Društveno gibanje.

Slovensko pevsko društvo „Drava“ priredi v nedeljo dne 28. t. m. ob ½4. uri popoldne pri „Dremlju“ v Glinjah veselico s šaljivim, do sedaj na Koroškem še neznanim petjem in tamburanjem. Pred veselico se vrši redni letni občni zbor slovenske čitalnice. Vstopnina 20 krajcarjev. K obilni udeležbi vabita prijatelje petja in pospeševalce splošne izobrazbe odbora „Drave“ in „Čitalnice“.

Občni zbor „Zilske podružnice slovenskega planinskega društva“ se vrši v soboto dne 25. oktobra ob ½8. uri zvečer v gostilni pri „Zlatem studencu“ (prej Cavznik). Spored: 1. Poročilo o delovanju podružnice. 2. Poročilo in sklepanje o preosnovitvi podružnice s sedežem v Celovcu. 3. Volitev odbora. 4. Slučajnosti. Pričakuje se obilne udeležbe.

Šentjakobska mlekarna v Rožu priredi v nedeljo dne 28. t. m. popoldne v prostorih „Narodnega doma“ javen shod, na katerem bo predaval potovalni učitelj g. Šumi. K obilni udeležbi vabi vse člane in nečlane odbor.

„Kršč. soc. ljudsko društvo za Vovbre in okolico“ priredi v nedeljo, dne 28. oktobra, po popoldanski božji službi shod na Djekšah. Spored: Poučni govori in petje domačega mešanega zbora.

Iz Gradca se nam poroča vesela vest, da se snuje že dolgo let zaželjeni „Slovenski Sokol“. Sicer so Slovenci že nekaj let telovadili v češkem „Sokolu“, toda sedaj smo se toliko okrepili, da lahko nastopimo s samostojnim društvom. Zanimanje je ne samo v slovenskih, ampak tudi v slovanskih krogih v Gradcu veliko. Upamo torej, da se udeležé ustanovnega občnega zbora, ki se vrši v soboto, dne 27. oktobra, v veliki dvorani restavracije „Zur Stadt Neugraz“, ob 8. uri zvečer, ne samo Slovenci, ampak tudi drugi Slovani v mnogobrojnem številu. Na zdar!

Dopisi.

Iz Prage. V soboto zvečer, dne 20. t. m., je sklicalo narodno-socialno dijaštvo češko shod, na katerem je poročal g. poslanec Klofač o „razmerah na slovanskem jugu“. V zanimivem, poldrugo uro trajajočem govoru je opisal naravne krasote dežel na Balkanu, posebno Bolgarske, Srbije, Dalmacije in Bosne, podal je sliko ljudstva teh dežel in govoril o razmerah, v katerih živijo Slovani v Macedoniji. Dotaknil se je tudi napetosti, ki vlada med Bolgari in Turčijo in grozi izbruhniti v pogubonosni vojski, katera bi bila v neizmerno škodo Slovanstva. Z ostrimi besedami je ožigosal nečastno postopanje Avstrije, ki po svojih agentih vedno in vedno ščuva ljudstvo in narode na Balkanu med seboj, intriguje na vse mogoče načine in skuša za vsako ceno onemogočiti zблиžanje Jugoslovanov med seboj, kajti iz teh homatij upa kovati kapital v svoj prilog. Podobni kritiki je podvrigel tudi neverjetno korupcijo v Bosni in Hercegovini, kjer počenjajo vladni zastopniki hujše kot nekdanji turški paše, kjer se ubogemu poljedelskemu ljudstvu godi slabše, kot pod vladno mohamedancev. Vse se dela za ugodnost tujcev, turistov, za ljudstvo pa nič. To je na robu propada in blizu revolucije. V plamtečih besedah je končal govornik s pozivom k vzajemnosti Jugoslovanov. Sledilo je burno ploskanje. — Nato se priglasil k besedi jur. Wieser in govoril sledeče: Gospod poslanec je sicer natanko in zanimivo opisal razmere večjih jugoslovanskih plemen, kakor so Bolgari, Srbi in Hrvatje, slikal je z vzvišenimi

besedami naravno krasoto njih dežel, prezrl pa je najmanjše pleme Jugoslovanov, pohlevni narod Slovencev. Ta narod se sicer po številnosti in političnem vplivu nikakor ne more primerjati močnejšim sosedom, pač pa zavzema vevažno pozicijo ob Adriji: stoji kot branik na predstraži Jugoslovanstva proti divjemu navalu Germanstva, katero si hoče čez njegova trupla, kakor tudi čez dežele Čehov zidati most od Belta do Adrije. Čeprav se torej ta mali narod ne more ponasati s številnostjo, pa se s tem večjim prepričanjem sme ponasati s krasoto svojega sveta, nad katerim kraljuje beloglavi Triglav, v katerem so vsajeni dragoceni biseri, kot Blejsko jezero, in kjer nam odkriva podzemeljska čudesa svetovnoznana Postojnska jama. Lepote planinskih dežel je že začela odkrivati češki javnosti češka kolonija na Jezerskem, le železi bi bilo, da bi se zanimanje za svet kakor tudi za narod Slovencev bolj in bolj širilo med Slovani, posebno med brati Čehi. Kajti narod slovenski, ki je postavljen po usodi zgodovine na tako važno postojanko, da mora odbijati prvi in najhujši naval nasprotnikov, izprevidava, da so njegove sile za ta odpor preskromne, zato si je iskal opore, iskal si je zaveznikov, kateri bi mu v hudem boju priskočili na pomoč. In našel je zaveznikov, našel jih je, naravno, pred vsem med Čehi, katerim ne sme biti vse eno, ali naj steber ob Adriji še stoji na poti Nemcem do morja, ali pa naj se podere in se potem nemško morje tem ljutejše in besnejše zažene ob postojanko Čehov samih. Spoznajte torej dobro vevažni ali tudi nevarni položaj Slovencev, zavedajte se, da je ravno sedaj prišel trenotek, ko se gre za biti ali nebiti najsevernejših Slovencev, Slovencev na Koroškem. Predstraža Slovencev, predstraža Jugoslovanov so oni, utrjeni v boju z nasprotniki, ali njihove moči pešajo. Če padejo oni vzlic skrajnemu odporu, potem je nemški marš do morja nevzdržljiv, kajti tla se že pripravljajo. Razmere na Gorenjskem, nemški mandat kočevski nam to dokazuje. Za nedolgo se zasveti Nemcem pred očmi sinja Adrija, njih hrepenenje podivja in furor teutonicus bo besnel v — Trstu. Slovan pa bo pel nagrobno: Buči morje Adrijsko, nekdanj bilo si slovansko. Ali bratje, še ni prišlo tako daleč, še stojijo tudi koroški Slovenci in kličejo: bratje, pomagajte nam! Njih klic je našel gluha ušesa pri večini rodni bratov. Zato iščemo zaveznikov, obračamo se na one, ki čutijo z nami, iščemo zaveznikov, kateri bi nesli naš obupni klic tudi na ušesa merodajnih krogov na Dunaju, od koder nam prihaja vsa beda. Kajti, odkar je uvedena na Avstrijskem ustava (za koroške Slovence laži-ustava!) še nikdar ni koroški Slovanec na Dunaju prišel v priložnost, da bi tam očital vladi krivično, brezpravno zatiranje Slovencev na Koroškem, še nikdar tam ni mogel razodeti koroški Slovanec našo rak-rano germanizatorsko šolo, še nikdar krivice, ki se godijo Slovincem v sodni dvorani in pred c. k. uradi. Obupen, neznošen je naš položaj, tembolj obupen, ker niti v bodočnosti ne pridemo do pravice, kakor vse kaže; kajti niti po pravični (!), enaki, splošni volilni reformi si 120.000 Slovencev na Koroškem ne bo moglo izvoliti niti enega poslanca! 120 tisoč duš malega slovenskega naroda se hoče žrtvovati nemškemu molohu. Ali ti tisoči še živijo, še hočejo živeti, čeprav so jim zagrizeni sovražniki in rodni brati že izkopali grob; iz njih grl se ne glasi: morituri vos salutant, ampak: bratje, pomagajte nam, dokler je še čas. In na vas je tudi, velelični gospod poslanec, da povzdignete svoj vplivni glas na Dunaju za teptane koroške Slovence, kakor ste ga povzdignili še vedno za zatiranje. V plačilo vam bo odkritosrčna hvaležnost slovenskega Korotana in zavest, da ste vsemu Slovanstvu veliko pomagali. — G. poslanec Klofač pripomni na to, da je Slovence v svojem govoru res nekoliko prezrl, ali da hoče izpolniti svoje znanje o Slovincih s potovanjem, na katero se poda v kratkem, in sicer v Ljubljano in tudi na Koroško. Pripoznava, da se je koroškim Slovincem v resnici vnebovpijoča krivica zgodila po volilni reformi, in to vsled nesrečnega postopanja dr. Šustersiča, s katerim je bil v zvezi tudi dr. Krašar. Ali tudi Čehi so spoznali ničvrednost sedanje volilne reforme, katera jim vtisne na čelo sramotni pečat manjvrednosti. Navdušenost za tako spakedrano volilno reformo pa je padla med Čehi posebno sedaj, ko se hoče stanje krivične nadvlade Nemcev ohraniti na večne čase z dvetretjinsko večino. Proti taki volilni reformi pa bodo tudi Čehi izrekli odločno svoj: aut aut. Ko so nato še zastopniki Bolgarov, Srbov in Hrvatov izrekli poslancu Klofaču iskreno zahvalo za govor, se je to zanimivo zborovanje zaključilo.

Spominjajte se šentjakobske šole.

Tisoči priznanj potrjujejo
da najboljše in najcenejše dobavlja
cerkvene paramente in oprave
neprekosno že 95 let stara tvrdka
Josip Neškudla
c. in kr. dvorni dobavitelj in tvorničar
Jabloné nad Orlici, št. 86, pošta istotam
Češko.
Prosi se natančnega naslova.
Ilustrovani ceniki, proračuni, izberki poštne prosto.

Kupujte národní kolek!

Razne stvari.

Smrt 114 letne. V občini Lablatlan (komitat Ostrogon) je umrla pred kratkim vdova Habern, rojena Schwarz, stara 114 let. Starka, ki je bila rojena leta 1792. tedaj dve leti po smrti cesarja Jožefa, je živela v treh stoletjih. Zanimivo pa je, da je starka bila 107 let božjastna, vsled česar je bila skoraj sto let vselej od jeseni do spomladi v postelji. Imela je 14 otrok, od katerih jih je 10 umrlo že v „nežni starosti“ 70 do 80 let. Štirje otroci še žive. Razen tega žaluje za njo 30 vnukov, 60 pravnukov in 1 vnukov vnuk.

Uradna natančnost. Dne 12. januarja 1898 je v Kalternu na Tirolskem naznanil nekdo svojemu prijatelju, bogoslovcu v Tridentu, na dopisnici, da mu je umrl oče. Minilo je osem let. Angleži so med tem natepli Bure, Japonci Ruse, Marconi je iznašel brezžični brzojav itd. A dopisnica še vedno ni priromala v Trident. Adresat je seveda med tem že davno zapustil bogoslovje ter že kompetuje za službo župnika. Pretekli mesec je vendar prispela dopisnica v tridentsko semenišče. Ker ni našla več adresata, vrnila so jo odpošiljatelju. Med tem časom smo dobili vinarstvo vrednost in dopisnice so se podražile za 1 vinar, zato je moral odpošiljatelj za svojo pred 115 meseci odposlano dopisnico plačati 10 vinarjev globe. In zakonu je zadoščeno.

Osemkrat omožena. V New-Yorku živi 40-letna gospa, ki ima pravico do sledečega imena: Johnson — Wakeman — Sanders — Powers — Lindley — Godfrey — Gay — Henry — Le Page. Ravnokar se je namreč poročila z osmim možem, ki se piše Le Page. Kot 14letna deklica Johnson se je na tihoma poročila s 17letnim Wakemanom. Po posredovanju njenih staršev se je zakon kmalu razveljavil. Dve leti pozneje se je poročila s trgovskim potnikom Sandersom, s katerim je živela prav srečno, dokler ji ni mož umrl. Kmalu potem se je poročila z železniškim uslužbencem Powersom, ki je pa ponesrečil. Nato se je omožila s trgovcem Lindleyem v Jerseyu, od katerega pa se je dala kmalu ločiti, da se je poročila z gostilničarjem Godfreyem. Toda tudi ta zakon ni bil srečen, in sodišče jo je kmalu rešilo tudi petega moža. Istotako si nista pridobila njene milosti šteti soproj Gay in sedmi Henry. Od obeh jo je ločilo sodišče. Sedaj poskusi s številko 8., ki se imenuje Le Page. Dosedaj je z njim še prav zadovoljna, a obljubiti ne more, da bi bila to njena zadnja številka.

Slovinci, zahtevajte povsod ter rabite samo vžigalice in svinčnike družbe sv. Cirila in Metoda!

V Celovcu dobijo se vžigalice in svinčniki „družbe sv. Cirila in Metoda“ v trafiki gospé Izop, kosaranske ulice številka 7.

Franc Sadnikar

trgovec z železnino v Celovcu, Burggasse št. 7,

ima veliko zalogo vseh v železnino spadajočih reči, kakor hišno in kuhinjsko orodje, štedilna ognjišča, železne peči, vlitte kotle za vzdati, fine, trpežno pozlačene nagrobne križe.

Najboljše orodje za mizarje, tesarje, kolarje, ključavničarje in kovače.

Vodne žage, kakor tudi sloveče „Neuhaus“-žage z znamko F. S.

Razno koroško železo, ploščevine za različno rabo.

Vse po izredno nizkih cenah.

Edina zaloga **zbojšanega Matiević-vega traka (mere)**, s katerim se brez tehtnice ali vage določi teža **govedi**, torej posebno važno za kmete in živinorejce, kakor tudi **Matiević-eva mera za sode meriti.**

Loterijske številke od 20. oktobra 1906.

Gradec 80 24 15 44 64

Dunaj 75 65 64 21 4

Žitne cene

od 17. do 23. oktobra 1906.

Po uradnem poročilu deželne vlade z dne 24. oktobra.

Cene so za 80 litrov (biren).

Zito in sočivje	Celovec		Beljak		Piberk		St. Vid		Trg		Velikovec		Volšperk		Žel. Kapla	
	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v
Pšenica . . .			11	84			10	88							11	12
Rž	9	40	10	56			9	44							10	14
Ječmen . . .			11	20											9	95
Ajda	7	20	14	40											8	38
Oves	5	06	7	36			5	60							4	68
Proso																
Pšeno	16		17	60											14	04
Turšica . . .			10	56			8	48							11	71
Grah																
Leča																
Fizol, beli .	16	50													14	04
„ rdeči . . .																

Zalogo najfinejšega dvojno čiščenega

aparata-olja za večno luč

in v to svrhu rabljivih

Guillon-stenjev

kakor tudi fino kakovost

kadila

priporoča najceneje

Albin Novak,

trgovec v Sinčivasi. (Koroško.)

Razpošilja se tudi po železnici.

Priporočam prava pristna vina:

bela, rumena, rdeča in črni teran. Cene zmerne: od 36 K do 46 K hektoliter. Priporočam se slavnemu občinstvu, da me počasti z obilnimi naročili; postreči hočem vsakomur najboljše.

Josip Cotič,

vinogradnik v Vrhpolju, p. Vipava, Kranjsko.

Trgovina z usnjem

A. Mehur

v Celovcu, na novem trgu, poleg gostilne pri „Deteljici“ („Kleeblatt“),

priporoča **raznovrstno usnje** po najnižjih cenah. Kupuje tudi **suvo usnje in sprejema tisto v izdelovanje.**

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslaven neprekosljivo zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulčesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3-60 franko razpošilja le proti predplači ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogoški Slatini.

Knjižico s tisoči zahvalnih pisem zastoj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Otroci ob tem izvrstno uspuvajo in ne trpe na motenju prebavljanja.

Se obnaša izvrstno ob bljuvanju, črevesnem kataru, driski itd.

Priporoča jo na tisoče domačih in inozemskih zdravnikov.

Najboljše živilo za zdrave in na želodcu bolne otroke.

Naprodaj po lekarnah in drogerijah.

Tvornica diet. živil R. Kufeke, Dunaj I., in Bergedorf-Hamburg.

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

Pozor! — Čitaj! — Pozor!

Pakraške

želodčne kapljice.

Staro, znano izvrstno delujoče sredstvo pri boleznih v želodcu in čreveh — posebno se priporoča — pri zaprtju in zapeki, napihnenju, kongestiji, pomanjkanju teka, krčih itd. Nedosegljivo sredstvo za dobro prebavo.

Delovanje izvrstno, uspeh gotov.

Cena 12 stekleničicam (1 tucat) 5 K franko na vsako pošto s povzetjem ali če se denar pošlje naprej.

Manj kot 12 stekleničic se ne pošilja. Prosi se, da se naročuje samo naravnost pri

P. JURIŠIĆU, lekarnarju v Pakracu št. 58 (Slavonija).

Ohranitev zdravja je v prvi vrsti odvisna od zdravega želodca.

Vsakdo, ki nima teka, ki trpi na zgagi, slabi prebavi, zasliženjem želodca, zapčenosti in vsled tega na trudnosti in oslabljenju, ki ne more prenašati navadne hrane in po jedi toži vsled bolečin v želodcu,

prenapolnjenja, slabosti, napihnenja, riganja, glavobola, in drugih želodčnih slabosti.

rabi z najboljšim uspehom že desetletja kot „Marijacejske kapljice“ obče znane in priljubljene

Bradyjeve želodčne kapljice

ki se izkažejo vsled svojega posebno tek vzbujajočega in želodec krepečega učinka povsod kot neprekosljive, kjer je treba okrepiti prebavila,

kakor pri malokrvnosti in bledičnosti in prebolevanju po težkih boleznih,

ker je od okrepitve teka odvisno zboljšanje splošnega položaja.

Ker se pod imenom „Marijacejskih kapljic“ večkrat prodajajo posnetki, naj se zahtevajo vedno le Bradyjeve želodčne kapljice, katere imajo na zunanjem omotu in navodu o porabi poleg Marijine slike s cerkvijo kot varstveno znamko tudi podpis *C. Brady*

Najbolj varno pred posnetki pa je, ako se naravnost naroči pri edinem izdelovalcu C. Bradyjevi lekarni, Dunaj I., Fleischmarkt 1/385, odkoder se razpošilja šest steklenic za K 5.— ali tri dvojnate steklenice za K 4.50 franko in brez vseh drugih stroškov.

Absolutno zajamčeno pristno mašno vino

priporoča je ljubljanski knezoškofijski ordinarijat veleč. duhovščini za nakup pri **kmetijskem društvu** (zadrugi) v **Vipavi** zato, ker je pod strogim nadzorstvom župnika-dekana v Vipavi. — Razpošilja se od 56 litrov naprej fino staro in novo namizno vino po 40 do 50 kron za 100 litrov loko kolodvor Postojna. — Vino je jako milega okusa, ker je napravljeno po novem francoskem načinu. — Večje množine se zaračunijo nekoliko ceneje. — V zalogi so tudi finejša sortirana vina, pinela po 50 K, stari beli burgundec po 60 K ter stara buteljska vina.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu

Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

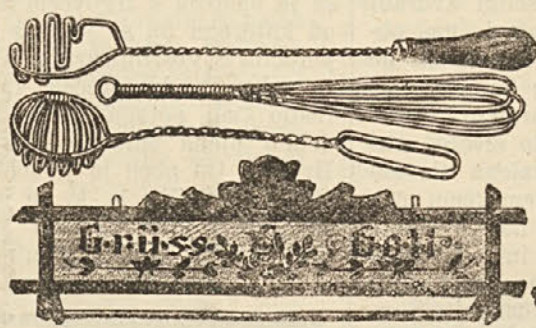
Lovske puške

vseh sestav, priznano delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig, c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško. Ceniki brezplačno in poštine prosto.

Stepalnica za sneg,
Zajemalnik za cmoke,
Mečkalnik za krompir,
skupaj 25 kr.
Obešalnik za brisačo,
umetno izrezljan in s steklom izvezen,
25 kr.

Svetniški kipci pod steklenim poklopom 15 cm visoki, prekrasni,
25 kr.

Prevrat

je povzročila v trgovskem svetu ogromna prodaja predmetov po 25 krajcarjev. Da omogočim tudi pokrajincanom nakup teh neverjetno cenih predmetov po 25 kr., sem izdal cenik z nekaj tisoči obrazcev teh 25 krajcarskih predmetov in tudi blaga po višji ceni.

Ta cenik razpošiljam na željo vsakomur zastoj in poštine prosto. Gotovo boste postali moj odjemalec.

Izvozna trgovina Herman Auer

Dunaj, IX/2, Nussdorferstrasse 3—VI. (Krščanska tvrška.)

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predajme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitilnske kavelje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Denarne vloge sprejema po

4 1/2 %

in obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.